P&G CALLED MY PSYCHIATRIST

"Explain to me what the hell you did with Cincinnati and Wall Street."

FERDINANDO FREGA

P&G BELDE MIJN PSYCHIATER

“Leg me uit wat je in godsnaam met Cincinnati en Wall Street hebt uitgespookt.”

The P&G Saga · 19

De vaste telefoon bleef maar rinkelen en niemand nam op. Ik was alleen thuis, onder de douche.

Die viel binnen mijn wekelijkse rantsoen — de enige douche waarmee mijn vrouw had ingestemd. Ze zei dat te veel wassen de huid van een man bederft, dat ik precies schoon genoeg moest blijven.

Maar de waarheid is dat ze wilde besparen op de gasrekening.

En ze dacht ook dat ik, als ik me niet waste, niet met andere vrouwen zou gaan. Jammer dat ze niet wist dat de douches in andere huizen gratis waren. En zonder kosten.

Ahahaaahah

Ik kwam bij de telefoon, maar er was al opgehangen.

Even later ging hij weer. Deze keer nam ik op, en het was mijn dokter — mijn psychiater, een hoogleraar die ik al meer dan vijf jaar niet had gezien — die me wilde spreken.

Ik liet hem de dag en het uur kiezen, met onmiddellijke beschikbaarheid van mijn kant: ik nam het aan, diezelfde middag om half zes, in zijn praktijk.

Ik was twintig minuten te vroeg, een oude regel die ik van mijn vader heb geërfd en die ook de managers van het Land van de Rijzende Zon hebben overgenomen.

Te vroeg komen op een afspraak betekent dat je al rekening hebt gehouden met het onverwachte, en dat maakt je betrouwbaar en zeker van jezelf.

Ik zag hem uit zijn kamer komen. De wachtkamer zat vol mensen die hij moest zien; ieder had een afspraak en had 150 euro op zak, alleen om te horen wat hij in godsnaam te zeggen had.

Hij kwam op me af en begroette me: “Beste collega, goedemiddag, welkom, ik zat op je te wachten.” Toen, tegen zijn secretaresse: “Carmen, schuif alle patiënten minstens een uur op. Ik zit in een vergadering met mijn collega.”

Minchia, collega. Ik, met een 4 voor Italiaans op school en een diploma dat ik voor sportieve verdiensten kreeg, en de mensen denken dat ik dokter ben. Wat doet hij in godsnaam — is hij gek geworden?

We gingen zijn kamer in en hij liet me plaatsnemen in het zithoekje, de ene fauteuil naast de andere. Voor mij was het de eerste keer; ik had hem altijd als patiënt gezien. Er moest iets groots aan de hand zijn, maar ik begreep niet wat.

“Beste Ferdinando, laat mij eerst praten, zo lang als ik wil, en daarna krijg jij je vijf minuten.” Ahahahahha

“Ik ken je sinds 2009, toen je voor het eerst bij me kwam, meegebracht door een bevriende arts van ons die inmiddels is overleden, en ik heb je nooit iets laten betalen.”

“Dat bevestig ik, professor.”

“Hou je mond, verdomme, het is al moeilijk genoeg voor me om met je te praten, want hier hebben we allemaal één ding over jou begrepen, zonder Jung of de filosofen van de wereld: je bent gewoon iemand van wie niemand verwacht dat hij bestaat — en toch ben je er, in mijn stad, en laat je de wereld duizelen.

“Ik zal het kort houden: leg me uit wat je in godsnaam met Cincinnati en Wall Street hebt uitgespookt. Is het mogelijk dat ik je geen minuut alleen kan laten?”

Ahahahahah

“En dan ben ik er nog — achtenzeventig jaar, hoogleraar, landelijk voorzitter van de Vereniging van Italiaanse Psychiaters, tweehonderd publicaties — en ik begrijp niet hoe jij het voor elkaar hebt gekregen om door te breken op het web.

“Iedereen die ik in Amerika ken heeft me gebeld. Ze wilden weten of jouw diagnose van een bipolaire stoornis echt is, en ik heb het bevestigd — maar we weten allebei dat, als ik dat niet had gedaan, ze je je pensioen van 351 euro per maand hadden afgepakt.

“Vertel me nu wat je hebt uitgehaald. Maar eerst moet ik je vragen: neem je medicijnen, en wat neem je?”

“Al vijf jaar geen medicijnen. Alleen één waarde in mijn bloedonderzoek die afwijkt, maar niets om je zorgen over te maken.”

“Ik ben degene die beslist of het zorgwekkend is. Welke waarde?”

“Testosteron op 1.400…”

Hij keek me aan en antwoordde: “*Minchia*, en hoe is dat zo gekomen?”

“Het is allemaal de schuld van mijn buurvrouw. Ze heeft een achterwerk uit een sprookje. Ik zie haar en alles gaat overeind.”

“Hou op met die onzin. Laten we serieus zijn.

“Vertel me wat je in godsnaam hebt gedaan.”

“Ik heb gedaan wat u me hebt geleerd, maar zonder diploma, zonder specialisatie, zonder studie, zonder secretaresse.”

“Wat betekent dat? Ik begrijp het niet.”

“Ik heb menselijk gedrag bestudeerd, me verkleed als auteur en het opgeschreven — zodat niemand kan zeggen dat ik zonder vergunning de geneeskunde heb uitgeoefend, zonder inschrijving in het register, zonder recepten uit te schrijven of diagnoses te stellen.

“En mijn klanten vond ik op het web. Maar omdat ik geen facturen kan uitschrijven, heb ik liever niet meteen iets verkocht. Dat doe ik later, met de hele core business, aan één enkele speler — als hij bereid is in de semantische val te trappen.

“Dat is alles.”

“Ik heb maar één vraag voor je.

“Waarom laat je het Italiaans buiten de talen?”

“Italië is een plek waar je vijftien dagen vakantie kunt houden en goed kunt eten, maar daarna moet je weg. Anders beginnen de mensen, zodra ze belangstelling voor je krijgen, oneerlijke aanvallen, worden ze nieuwsgierig en zelfs gemeen, maken ze je zwart en geven ze je aan.

“En de wereldgeschiedenis leert ons dat dit land zijn genieën nooit heeft erkend — te beginnen bij u, zonder verder te zoeken. Als u in Amerika was geboren, had u vandaag een ander leven gehad. Pas als je terugkomt met erkenning uit het buitenland, word je erkend — en zelfs dan met argwaan.

“En na achttien strafprocessen heb ik het zelf geleerd, en ik hoef niemand om toestemming te vragen.”

Ik stond op uit die fauteuil, keek op mijn horloge en zei: “Ik heb nog één minuut over om u iets te zeggen.

“Professor, dank u — en ik hou van u.”

Je Ferdinando